

18+

# ВОЛОДИМИР СЛІПЕЦЬ

ПІСНІ САМОГУБЦІВ

Рима, біль та  
журба

1 КНИГА  
АВТОРА НА  
УКРАЇНСЬКІЙ  
МОВІ

**Володимир Сліпець**  
**Пісні самогубців.**  
**Рима, біль та журба**

*[http://www.litres.ru/pages/biblio\\_book/?art=34712713](http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=34712713)*

*ISBN 9785449302335*

**Анотація**

Це не просто звичайний збірник віршів від поета, бо автор – не поет. Ця крихітна книжка описує людську природу та привідкриває читачу Інший світ. Сум, біль, журба – це є наслідки людської байдужості, боягузтва та ліні. Який фінал заслоговує людство?

# Содержание

Від автора	5
Про Україну	7
Маніфест	7
Дайте їм хліба!	10
Тихий шум	12
Паразит в серці	14
Кінець ознакомительного фрагмента.	15

# **Пісні самогубців Рима, біль та журба Володимир Сліпець**

© Володимир Сліпець, 2019

ISBN 978-5-4493-0233-5

Создано в интеллектуальной издательской системе Ridero

## Від автора

Жити та існувати ніколи не будуть синонімами, так само як бачити та розуміти. Жити в мильному рожевому пухирі, що ховає Вас від власного смогу та бруду – це боягузтво. Ігнорувати реалії та сучасне суспільство – лицемірство. Нити та скиглити, проте нічого не робити – лінь. То є одвічні гріхи нашого виду, які можуть нас вбити!

«Пісні самогубців: Рима, біль та журба» – це мій коронний збірник віршів. Я ніколи не бачив в собі поета та й ніколи не побачу. Я просто людина, що бачить цей світ трішки інакше. Кожний вірш – маленька історія, сповнена смутком, відчуттям провини за людство та людяність в серці.

Люди так звикли дивитись у дзеркало та бачити якихось химерних героїв, сильних лідерів та навіть богів. А що... А якщо це кінець? Останній наш день, рік, століття. Невже ми залишимо тільки папір, брухт та залізо після себе?

Я бажаю Вам приємного читання... Хоча, я вважаю, що буде сильний післясмак, так що відразу знайдіть відраду – почитайте добру казку, подивіться романтичний фільм. Бо в моєму світі Вас чекає тільки біль та журба, які на цей раз сховались під римою віршів.

Правда може бути жорстокою, а істина – химерною. Тому, якщо Ви досі не злякалися, можливо, знайдете відповіді на власні запитання.



# Про Україну

## Маніфест

Я люблю свій край,  
Та майже Україну.  
Обожнюю дім,  
Мою маленьку хатину.

Для мене земля  
Рідніше держави.  
Між ними,  
Відчуваю сильну різницю.

Й мудрі то є слова,  
Що твоя Батьківщина там,  
Де твій дім,  
Спокій, друзі, сім'я.

Я відчуваю себе  
Зручніше вдома,  
Де мене чекають...  
Завжди та люблять як є.

Мені майже байдужі

Всі інші люди...  
Хоч й прикро за них,  
Їхнє минуле, життя, майбутнє.

Ці пусті очі,  
Сірі від будення,  
Звичайні життя.  
Та ламкі від помилок серця.

Бодай вони голі,  
Кольорові як ті Жар-птиці  
Та все ж сірі.  
Пусті у душі.

Для мене скажений пес  
Рідніший за нардепа.  
Мені сліпий мудріше  
Від злого проповідника.

Для мене вони  
Не ідоли та не боги.  
Так, лише жадібні,  
Хитрі жебраки, які дурять себе й людей.

Не кажіть «Слава Україні,  
Героям слава!»  
Краще «Слава гаманцям,  
Та вбивцям пошана!»

Я вже давно не вертаюсь  
Очима до телевізора.  
Не слухаю,  
Не шукаю новин.

Всі крики та воплі  
З екранів мені не веселі.  
Ти дикі танці...  
Вже вони не смішні.

Хотілось, щоб в світі  
Було менше дурниць.  
Щоб був мир,  
Затишок та всім втіха.

Та цього, мабуть,  
Ніколи не буде,  
Бо люди...  
Такі... як є.

# Дайте їм хліба!

На землях родючих, чудових,  
Живе простий люд.  
Своїми руками ледве збирають,  
Іншим ротам семена.

Вони багато працюють,  
Та ледве існують.  
В постійних злиднях,  
Недугах та скаргах живуть.

Хлібороби хліборобів деруть,  
Скотарі ріжуть останню худобу.  
А бабки все лають на всіх,  
Посміхаясь згадають минулих катів.

Їх годують плітками,  
Чутками, гнилою землею,  
Що ось-ось прийдуть зміни.  
І всі як царі заживуть.

Та для брехні,  
В серцях працюючих мас  
Бракує вже місця,  
Та немає вже сил!

Їх мотори глохнуть поволі.  
Один за одним...  
Вся нація гине задля  
Ситих шлунків катів.

Дурні мріями багатіють,  
А не їхніх хребтах,  
Будують нові квартали,  
Дачі, вілли, палаці...

Цілісінький світ подурнів.  
Всі живуть немов ляльки,  
Та поодинці ріжуть горлянки,  
Сховавшись по конурах лячним.

# Тихий шум

Я йду по вулиці,  
Дивуюся.  
Назустріч біжать люди,  
Шумні та смішні.

Вони так тремтять,  
Кричать.  
Та їх все одно не чути.  
Вони вже мертві.

Їхні тіла все летять  
У безодню.  
Там вже чекає смерть,  
Привітно вітаючи всіх.

Може мені закричати?  
Побігти?  
Чи просто далі стояти,  
Чекаючи див?

Чи в змозі хтось їм...  
Сказати...  
Що ось-ось прийде він.  
Кінець, фінал усього.

Я можу просто мовчати.  
Та бути нічим,  
Ніким.  
На телефон просто знімати.

Так який тоді сенс?  
Вмирати?  
Чи далі грати роль,  
У виставі сумній?

# Паразит в серці

Він в неї серце вкрав,  
Проник до душі.  
Розбивши там тент,  
Він жив вглибині.

Щастя й радість,  
Спокій та тишу —  
Все це забрав,  
Й там з'явилась діра.

# Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «Литрес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на Литрес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.